

Decreixement

Dg, 7/02/2010 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Podem anar creixent sense límits? Molts cops sembla que si l'economia, el nivell de vida i de serveis no creixen sense parar ja anem malament. Quasi ningú recorda el que fa molts anys va dir el Club de Roma: Creixement 0.

El que si sembla clar és que si tots els habitants de la terra tinguessin el nivell mig dels nord-americans i els europeus, els recursos mundials s'extingiren en pocs anys. Cal, doncs, que no creixin massa ja que nosaltres majoritàriament no estem disposats a parar-nos. Ni menys encara no podem plantejar-nos seriosament el decreixement.

L'actual crisi ha obligat a amples sectors de la societat no sols a frenar el creixement, sinó a viure amb menys recursos. Molts altres mantenen més o menys la situació anterior a la crisi. I finalment hi ha qui ara sí que creix de forma notable. Potser tot plegat invitaria a la reflexió sobre el nostre model econòmic i la seva vessant política.

No podem acceptar com a justa una estructura que manté a una minoria en un l'abundància i la fruïció del benestar més exigent a costa de tants milions de famolencs i de tanta misèria. És absurd, és injust, és immoral i absolutament irreconciliable amb el nucli central de la fe cristiana.

Possiblement el decreixement se'ns imposarà com una necessitat, ja que el recursos són limitats, el tercer i quart món és mou amb força i els canvis climàtics i tota la natura van augmentant la seva protesta.

Estem preparats per viure o sobreviure més austerament?

El decreixement té diverses dimensions: educativa, ètica, econòmica, cultural, ambiental, política i religiosa. Entre totes en aquests moments que vivim potser la més urgent sigui la dimensió educativa.. Els analistes preveuen que les generacions futures ho tindran molt dur. Ara ja està passant entre els joves, que tenen un molt alt nivells d'atur. Cerquen treball del què sigui, en condicions molt cops clarament d'explotació i uns contractes que fan pena. A la seva infància i adolescència han viscut, en general, plens de joguines, regals, atencions, ajudes psicològiques, possibilitats...., els hem preparat per la vida, o més aviat hem confortat el nostre ànim fent que tinguessin els que a nosaltres ens va ser prohibit?

L'inevitable decreixement pot ser viscut amb alegria, mentre no arribi a límits insostenibles. La virtut de l'austeritat pot donar aquella llibertat de les dependències inútils i consumistes. La solidaritat contagiosa pot ajudar a experimentar el goig intern del compartir. La nostre fe valora unes virtuts que fomenten una forma de viure renovada i transformadora. També el decreixement es pot viure amb amargor, amb enveja, i en una mena de lluita pel tenir marginant estructures morals.

Aquestes alternatives en gran part es juguen en el temps escolar, a la

família, en la formació raonada d'uns criteris i en el gust per l'amistat, la comunicació, la senzillesa i la creativitat.